

προδοσίας, η οποία θα ήταν καταστρεπτική για το Βουαροζέ και τους συντρόφους του. Μα καθώς αναλογίστηκε τα τρομερά μαρτύρια που θα του επέβλεναν, ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος ως τότε ήταν ανεπιτήρητος, άποιας να γίνει προδότης:

Με φωνή λοιπόν αγάπη και βιαστική άρξισε να λέη:
—Από τους πού ο Ού 'Σακάμε κ' οι σύντροφοί του άποκαλούν 'Αετό τον 'Ορέον...

Μ' αυτά τα λόγια, άκουσσε το Βουαροζέ, ο οποίος κ' αυτό το έπαιθε ήταν γνωστός στους 'Ινδούς του Τεζάς και του Μεξικού.
—'Ο 'Αετός των 'Ορέων; τον διέκοψε άπτότομα ο Ού 'Σακάμε, ένα μιά άστραπή λίσσας περνούσε από τα μάτια του. Γι' αυτόν λοιπόν πρόκειται;

—Γι' αυτόν, τον ίδιο, απάντησε ο 'Ανοίνα, βλέποντας με χαρά το έδρασηρόν που είχαν προκαλέσει τα λόγια του στον τρομερό άρχηγό.

—Τα αυτά του Ού 'Σακάμε είν' άνοητά... Μίλα, Λευκί!

—Ξέρω, είπε ο 'Ανοίνα, ότι ο 'Αετός των 'Ορέων, ένα κεφαλή ενός πολυαριθμού άποστασιαστών από άνδρες ώπλισμένους περίφημα, που τους συνοδεύουν κάρρα γεμάτα τρόφιμα και πολεμοφόδια, ξεκινησε από άρακτών ήμερών από τη άγριότητα του Λας - Άγκας... Κατόπιν άνω ως τότε, με διάφορες μανούβρες, να κρηνη τη έπιθσει που άκούσθει. Άκου λοιπόν: Πάει στην «Κουλάδα του Χριστού για να βοηθήσει τους λευκούς που την ύπερασίζονται...

—Δέν θα πάη! τον διέκοψε άποκαίοντα ο Ού 'Σακάμε.

Κι' άφου έπέβαλε ένα σωρό έρωτήσεις στον 'Ανοίνα, ο οποίος δέν του έκοιψε τίποτε άπό όσα ήξερε για την πορεία της άποστολής, φώναξε:

—Τώρα ο Ού 'Σακάμε θα καταλάβση να αιτιατήση το όρμή του 'Αετού των 'Ορέων και των συντρόφων του!

Βλέποντας την καταχθόνια έκαινοποίηση που ξεγοραφίζονταν στη φυσιογνωμία του άρχιληστή, ο 'Ανοίνα νόμισε ότι είχε σώσει τη ζωή του με την προδοσία του.

Σταθαιρόντας λοιπόν κάπως, είπε:

—Και τώρα ο 'Ινδός άρχηγός ως κρατήση την ύπόσχεση που έδωσε στον 'Ινδό άδελφό του...

—'Ο Ού 'Σακάμε του έρωξε τότε ένα τέτοιο τρομερό βέβημα, άστε έλο του το ένα άπια γάγισμα μέσα στις πλάτες του.

—'Ο Ού 'Σακάμε, απάντησε ο 'Ινδός, έιαθε άπ' το Λευκό πρόβη όσα ήθελε να μάθη...

Και, γυρίζοντας προς τους πολεμιστάς του, πρόσθεσε, ήρμάνοντας τη φωνή του:

—'Ο Ού 'Σακάμε παραχωρεί το Λευκό Προδότη στους άδελφούς του για να τον ζάνουν δ,τι θέλουν!

Και γύρισε τη όρχη του στον προσάβλο 'Ανοίνα, τον όποιο άμείως περιστοίχισε μαιονένη, η δέλη των άγρίων 'Ινδών...

Ένα άποικρινόνταν, ο 'Ινδός άρχηγός άκουσε μιά τρομερή όχλοση και μιά φριχτή κρηνη άγοήτας...

Το μαρτύριο του 'Ανοίνα είχε άρξιση... Η προδοσία δέν του είχε σώσει τη ζωή.

Σε λίγο ο Ού 'Σακάμε φώναξε τους από τους άνηχεντάς του, όποιους έδωσε διάφορες διαταγές.

Εκ τελευταίου, άφου τον άκουσαν προσεχτικά, έφυγαν, άκολουθώντας τη διεύθυνση που τους είχε δείξει ο άρχηγός τους.

VI
ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ

Μετά την προδοσία του 'Ανοίνα —προδοσία που την άγνοούσαν οι σύντροφοί του— έξαγοραφίσισε στο Βουαροζέ, στη Ροζάριο και στο Καραβάνι τους.

Πολές μέρες είχαν περάσει μετά την άναχώρησή του από το έδρασηρόν του Λας - Άγκας. Προχωρούσαν χωρίς δυσκολίες, που έπα να έπιπέδια που χώριζαν τότε το Τεζάς από τα σύνορα του Νέου Μεξικού.

Την όρα που έβασσανενταίμε τους ήρωάς μας, δριάζόντουσαν στραταπευμένοι, για να διανικητερούσαν κοντά σ' ένα ρεβίμα, σίς

όχλων του όποιο φύτρωναν πανά δέντρα. Έχει θραυνάσει πιά. Η νυχτερινή αύρα φώτιζε τη γη και το φεγγάρι έροχνη το χλωμό του φός στην κατασκήνωση.

Οι άνδρες της άποστολής είχαν σχηματίσει διάφορους όμίλους. Άλλοι ήταν πλαγισμένοι κάτω άπ' τις μάλλινες κουβέρτες τους κ' άλλοι άποτέλειοναν το βραδιό τους φαγητό.

Μικρές φωτιές, κρημιένες άνάμεσα από πέτρες για να μη προδίδουν μακριά τη θέση της κατασκήνωσης, έροχνησαν πλάγρια κοκκινωπές άνάγνιες.

Γύρω άπ' τα κάρρα που έφραζαν την κατασκήνωση, οι σκυπόι περιεφέρονταν με βέβημα άγρυπνο και με τις καρμπίνες τους στα χέρια.

Στη μέση της κατασκήνωσης, ήρμάνονταν μιά σπηνή, μέσα στην όποια άνατανόταν η Ροζάριο.

Παραπέρα, άποικισμένοι στον κορμό ενός δέντρου, ο Βουαροζέ κ' ο Βαζιτάζ, κουβέντιαζαν με χαμηλή φωνή, ένα σε δυό βήματα απόσταση από κεί, ο Πέπε, τυλιγμένος σε μιά κουβέρτα, μόλις είχε άποκοιμηθή.

—Μου φαίνεται, έλεγε ο Βουαροζέ, ότι κάποιον καιρό θα συνέβη σ' αυτό το άποστασιασμένο 'Ανοίνα. Η έξωμάνισή του είνε πολύ παραδόξη...

—Ένας κρηνός δοκιμασμένος σαν αυτόν, απάντησε τότε ο Βαζιτάζ, και άν μιάς έχανε, έπρεπε να μιάς ξενασθή εύκολα, έκτός πια άν έπεσε στα χέρια των έχθρων μας...

—Λές, παιδί μου, να τον αίχμαλώτισαν οι Έρωθροδέρμις...

—Τη φροβία που, πατέρα μου, απάντησε ο Βαζιτάζ, και φροβία ακόμα περισσότερο ότι αυτός ο 'Ανοίνα έχει νική όληη και θα μιάς προδότη...

—'Ο! δέν τον φαντάζομαι ίκανό τον 'Ανοίνα να μιάς καταστρέψη! φώναξε ο Βουαροζέ, που ήταν τόσο τμής, ώστε δέν πιστευε ότι μπορούν να υπάξουν άνθρωποι ίκανοί να προδώσουν...

—'Ο Βαζιτάζ δέν απάντησε. Μα η έκφραση της φυσιογνωμίας του έδειχνε ότι δέν συμπεριόταν τη γνώμη του Βουαροζέ.

Έπί ηερικές στιγμές έμειναν κ' οι δύο πασιλά.

Έξαφνα, ο Βουαροζέ, ο όποιος άγορραζόταν τα σφάλιαματα των άγορμιών μακριά, είπε:

—Τα σφάλιαματα των λίκων και των νιχτοσιλιών δέν σου φαίνονται τόσο φρεκά... Για πρόσεξε κ' έσύ, παιδί μου, Βαζιτάζ...

—'Ο Βαζιτάζ τέντωσε τ' αυτιά του κ' έπειτ' από λίγες στιγμές, είπε:

—Δέν είνε δυνατόν να γελέμα... Η κρηνής αυτές προέρχονται από άνθρώπους, από 'Ινδούς, που μιάς κατασκοπεύουν έως...

—Είνε λοιπόν συνθήματα; —'Ισως...

Οι δύο άνδρες σώπασαν πάλι και περιμεναν. Τα σφάλιαματα είχαν πάγει τώρα κ' όλα τα σκέπασε η σιωπή.

—'Ο Βουαροζέ, ο όποιος άγνοούσε την προδοσία του 'Ανοίνα, δέν άνησώχισε περισσότερο. Όστόσο σάπαισε στους ακοσούς να άγρυπνοιν ακόμα περισσότερο.

Σε λίγο, όλοι στην κατασκήνωση είχαν δοθητή σε ύπνο βαθύ. Μονάχα, ο Βουαροζέ κ' ο Βαζιτάζ άγρυπνούσαν, έχοντας πάντα τετωμένα τ' αυτιά τους.

—'Ο Βαζιτάζ, άκολουθώντας το Καραβάνι, έλεγε ως μόνη του άποσώβηση να προσφάξη το 'Ανοίτη της Έρμιου από κάθε κίνδυνο...

Σ' όλο το όρμιο δέν έκανε τίποτε άλλο παρά να θανατήη τον άρχηγό, τη γαλήνη και την ενεργητικότητα της νέας κόρης μαροδάρου, τη γαλήνη και την καταλάβαινη κ' ο ίδιος, στα σούς κινήσεις. Σιγά - σιγά, χωρίς να το καταλάβαινη κ' ο ίδιος, σ' ασεικός κ' η ευγνωμοσύνη που έννοιωθε προς την Ροζάριο, μεταμορφωνόταν σ' ένα ασήμα ακόμα πιο βαθύ.

—'Οσο για τη Ροζάριο, αυτή δέν έδολε τίποτε άλλο, έκτός πια της δυό μεγάλης έννοιας που την άπαχολούσαν: τον κρηνίον του Χριστού και τη βία της και τη φτιά στην «Κουλάδα του Χριστού».

'Ινδός Έρωθροδέρμις κρατώντας την κόμη ενός Λευκού

